

је називана "Татаро-Монголијом". При томе, не само назив државе, него и имена, географске називе, називе дужности, итд.. Арапи су, природно, прерадили на свој начин. У руским изворима уопште се не употребљава, на пример, реч "монгол"; уместо "кан" каже се "цар", уместо "емир" каже се кнез или мурза. Ако би се, читајући савремени уџбеник историје "Монголије", те турске речи замениле одговарајућим руским које се за те исте "Татаро-Монголе" употребљавају у руским изворима, онда би се много лакше разумело о чему је стварно реч.

Узимајући у обзир наведену примедбу и све оно што већ знамо о историји Русије-Монголије, сасвим другачије се схвата и добро позната историја Тамерланових ратова. С те нове тачке гледања Тамерланов лик се појављује као спој двају познатих историјских личности: једног с краја XIV века (то је "Темир Аксак = Гвоздени ћопавац") и другог с краја XV века (то је султан Мехмед II, освајач Константинопоља). Они су се преклопили при 90-годишњем померању, које је врло јасно изражено у руској историји (то померање је "наслеђено" из историје Византије). Највећи удео Тамерлановом лику дао је Мехмед II.

Као што пишу историчари: "Тимур је уза се држао подређене канове - Сујургатмиша (1370-1388) (сургутског кнеза? - аут.), а затим и његовог сина Султана Махмуд-кана (1388-1402) (тј. цара Мехмеда Султана - аут.). После смрти последњег, он више није држао канове, и ковао је монете с именом умрлог (занимљиво је одакле историчари црпу своје податке о 'подређеним кановима'? Што не кажу истину да се имена владара у хроникама не поклапају с именима на монетама, што не би било ништа необично, јер је у то време један владар могао да има више различитих имена, нарочито ако је владао истовремено у неколико земаља с различитим говором - аут.) Са Султаном Махмуд-каном Тимур је био у врло добрим односима и у њему је имао сјајног и енергичног војсковођу" (А. Јакубовски, Тимур, [425, стр. 42]).

Тај комбиновани лик Темира-Мехмеда био је узорак и за описивање познатих похода Александра Македонског (уп. "индијске походе" Александрове и Тимурове). Није без разлога то што се један од основних извора о Тимуру зове "Анонимус Искендера" (тј. "Анонимус Александра"): "Сасвим по страни од линије слагања два 'Зафар-Наме'... је тако вредан извор као 'Анонимус Александра'... Као додатни извор о Тимуровој историји он је необично важан јер садржи чињенице којих уопште нема у другим изворима" (Јакубовски [425, стр. 9]). Приметимо такође да су средњовековни романи о походима Александра Македонског постали широко познати баш у XV веку - тј. у време Мехмеда II. Поклапање Мехмед II = Александар Македонски открио је Фоменко у [402].

Читалац може да се запита: како су тако позни догађаји (XV век!) могли да послуже као извор за познате ратове Александра Македонског, чије име се помиње у многим старим књигама. Одговор је врло прост: наравно, само име легендарног оснивача империје, Александра (узгред, без надимка "Македонски") било је познато и пре XV века. Ипак, извори од пре XV века не садрже никаквих детаља о његовим војним походима. Познато је да су се подробни описи Александрових похода појавили на Западу "у преводу с грчког" тек крајем XV века, већ после пада Константинопоља.